

Cheltuitorul și rândunica

Alecu Donici

Un tânăr foarte bun, dar prea cheltuitor,
Luând în stăpânire
O bună moștenire,

În vreme de un an, rămase pe ușor,
Și tot ce mai avea acum era o blană,
Păstrată prin prilej că timpul sta de iarnă;
Iar cine nu-i de mic cu frigul învățat

În blană foarte crede.
Dar într-o zi mergând după împrumutat,
Din întâmplare el o rândunică vede.

Găsește-ndată negustori
Și ia pe blană bănișori.

Căci rândunelele, cum zic din însemnare:
A primăverii dulci sunt bine-vestitoare.
El însă au uitat proverbul bătrânesc:
Că-o floare nicidecum nu face primăvară.

Și iată, se stârnesc
Furtune, viscole cu ger cumplit afară;
Pe uliți scârțâie omătul făinos;
De prin ogeaguri fum ca iarna gâlgâiește;
Și cel mai sărăiman la foc se încălzește.
Iar tânărul meu, trist, flămând și friguros,

Pornește în surtuc de-acasă
Să capete vro masă.
Dar cum la uliț-au ieșit,

Pe rândunică el o vede înghețată
Și, tremurând de frig, îi zice: „Blestemată!

Pe faptă-ți ai pierit!
Așa ți se cuvine;

Căci fără blană eu sunt astăzi pentru tine.”

Nu vreau s-ating pe nime,
Dar mult mă mir în sine:
De ce, tot omul, când greșește,

POEZII ONLINE

Asupra altuia se dezvinovățește?